

1

‘Met Rosie Vreu... eh Marcus!’

Zucht, was ik na drie maanden nou nog steeds niet aan die naam gewend? Of zou het misschien door de zwangerschapshormonen komen? Ik was natuurlijk wel behoorlijk vergeetachtig de laatste tijd.

‘Hoi, je spreekt met Willem Sonsbeek. Ik ben op zoek naar een goede advocaat, de receptie zou me doorverbinden met eentje, maar ik denk dat er iets mis is gegaan?’

‘Dag meneer Sonsbeek, nee hoor! U bent goed doorverbonden. U spreekt met een advocaat.’

‘Dit is het bedrijf van Noah Marcus, toch? Is hij niet aanwezig?’

‘Jawel, maar...’

‘Waar wacht je dan nog op? Wees een goede assistente en verbind me door!’

‘Ik ben geen assi... pff... Oké meneer, ik verbind u door! Een heel fijne dag nog!’

De man had al opgehangen voordat hij me had gehoord en een beetje verontwaardigd keek ik naar de telefoon. Dit was al de zoveelste keer deze week dat dit gebeurde. Ik wist niet of het nou kwam doordat ik wat jonger was, of doordat ik een vrouw was, maar zodra potentiële klanten mij

aan de telefoon kregen, dachten ze dat ik een assistente was die voor Noah Marcus werkte. Ik kon iedereen honderd keer vertellen dat ik echt afgestudeerd was en dat ik hier gewoon werkte, maar niemand leek het te geloven en als ze het al geloofden, namen ze me niet serieus.

Toen ik afstudeerde, kon ik niet wachten om aan het werk te gaan. Ondanks dat het al duidelijk was bij wie ik zou gaan werken, kreeg ik nog vijf andere aanbiedingen voor een baan. Ik ging aan de slag bij FIXEDIT en voelde me daar meteen op mijn plek, vooral ook omdat ik er al stage had gelopen. Maar op de eerste dag dat ik begon, veranderde er iets. Noah had Benjamins oude kantoor aan mij gegeven en hoewel ik er heel erg blij mee was, vonden alle collega's dat ik dat niet verdiend had. Het was alsof ik weer op school zat en iedereen deed alsof ik alles aange-reikt kreeg omdat ik Noahs vrouw was. Wat in dit geval misschien ook wel zo was.

In de eerste dagen viel het me nog niet zo op, maar toen ik er een maand werkte, merkte ik dat ik met de nek aan-gekeken werd door mensen met wie ik eerst juist zo graag samengewerkt had. Als ik de ruimte in liep, viel het stil en ik zat meestal alleen in mijn kantoor te werken met de deur dicht om het geroddel maar niet te hoeven horen.

Soms had ik er spijt van dat ik bij FIXEDIT aan het werk was gegaan. Als ik bij een concurrent was gaan werken, had ik al deze problemen waarschijnlijk niet gehad, maar dan werkte ik ook niet bij dit geweldige bedrijf, waar ik heel trots op was.

Ik zuchtte en liep naar de muur, waar ik een trouwfoto van Noah en mij had opgehangen. Hij was ongemerkt door mijn vader gemaakt terwijl we met zijn tweetjes heel

hard moesten lachen. We stonden op het strand, voor de ondergaande zon met onze trouwkleiding nog aan. Juist omdat hij zo ontzettend niet-perfect was, was het mijn lievelingsfoto.

Drie maanden geleden waren we getrouwd, een week nadat ik afgestudeerd was. Na onze bruiloft hadden we twee weken in een villa in Toscane doorgebracht. We zouden eerst verder weg gaan, maar omdat ik me door alle zwangerschapshormonen nog steeds een beetje misselijk voelde en veel duizelig was, wilde ik niet te ver van huis zijn.

Die zwangerschap was wel een leuk verhaal trouwens. De afgelopen jaren hadden we samen Jesse groot zien worden en bleek Noah geweldig met kinderen te zijn. Vanwege het leeftijdsverschil van ruim dertig jaar leek het ons een beetje gek als hij Noah zwager zou noemen, dus we hadden er maar oom Noah van gemaakt. Jesse was helemaal stapelgek op Noah en regelmatig gingen ze er samen op uit om ritjes te maken in de auto van Noah of om gewoon een ijsje te halen. Ook kon Noah heel goed opschieten met het zoontje van Logan en Anna, Olivier. Hij was iets jonger dan Jesse en was ook stapelgek op zijn oom. Toen we afgelopen lente een dagje naar de dierentuin waren geweest met Jesse en Olivier, kregen we talloze opmerkingen van mensen dat we zo'n leuk gezin waren en daarvoor begon er iets te kriebelen bij mij.

Niet lang daarna moest ik een afspraak maken bij de huisarts om mijn spiraaltje te laten vervangen en net toen ik in de wacht gezet werd, maakte Noah een opmerking die me nogal verbaasde.

‘Zeg maar dat ze het eruit mogen laten.’

Verbaasd keek ik hem aan. Natuurlijk wist ik wel dat hij

ooit graag kinderen wilde. Maar ik had nooit verwacht dat hij dat nú al zou willen. Hij had het waanzinnig druk met zijn werk. FIXEDIT liep zo ontzettend goed dat ze de beneden- en de bovenverdieping er ook bij hadden gehuurd omdat het bedrijf uit zijn voegen barstte. Drie jaar na de start waren ze succesvoller dan Nieland Marcus ooit was geweest en hadden ze ruim driehonderd mensen in dienst. Hoewel ik heel trots was dat het zo goed ging met het bedrijf, had het ook een keerzijde. Zo was ik heel erg veel alleen, omdat Noah letterlijk dag en nacht aan het werk was en we elkaar soms dagen niet zagen.

Maar goed, ik liet dus het spiraaltje eruit halen en na drie weken, op dertien juni, hield ik ineens een positieve test in mijn handen. Verbijsterd stond ik met het staafje in de badkamer toen Noah ineens binnen kwam lopen.

‘Heb je een nieuwe tandenborstel?’

‘Huh? Nee, hoezo?’

‘Wat heb je daar in je handen dan?’

Hij pakte zijn tandenborstel uit het bakje en deed er tandpasta op toen ik hem de test liet zien. Van schrik liet hij zijn tandenborstel op de grond vallen en pakte de test van me aan.

‘Rosie... Is dat...’

‘Ja, het is geen tandenborstel.’

‘Is dat? Ben je...’

‘Ja, ik denk het wel...’

Ik keek hem aan en zag dat zijn ogen een klein beetje vochtig werden, maar hij leek nog niet echt blij.

‘Zwanger? Maar hoe kan dat nou? Je kurk is er net uit.’

‘Noah! Noem dat ding niet zo! Het is een spiraal, geen kurk.’

Noah kreeg een enorme grijns op zijn gezicht en legde de test op het badkamermeubel. Zonder iets te zeggen legde hij zijn handen om mijn gezicht en kustte me.

‘Ben je blij?’

Hij sloeg zijn armen om mijn middel en knikte.

‘Ja, ontzettend blij.’

‘Weet je het zeker?’

‘Rosie, ik probeer je al drie jaar over te halen om een baby te maken, dus ja, ik ben echt ontzettend blij!’

Alsof die test nog niet opwindend genoeg was, gingen we daarna nog een heel spannende periode in. Drie weken na die test was mijn diploma-uitreiking en een week daarna was onze bruiloft. De drie weken na de positieve test leefden we op een roze wolk. We hadden een afspraak voor de eerste echo op de dag voor de bruiloft en waren dolgelukkig met ons geheimpje. Maar toen ineens leek alles mis te gaan.

2

Drie maanden geleden

Ik knipperde en zag op mijn telefoon dat het net zeven uur in de ochtend was. Vandaag was mijn diploma-uitreiking en naast mijn bruiloft was dit de dag waar ik het meest naar uitkeek. Een beetje slaperig rekte ik me uit en ik keek naast me, waar Noah nog heerlijk lag te slapen. Zo gek! Over precies acht dagen zou hij niet meer mijn vriend zijn maar mijn man en zou ik niet meer door het leven gaan als Rosie Vreugdenhil, maar als Rosie Marcus... Of Rosie Marcus-Vreugdenhil, daar was ik nog niet helemaal uit.

Ik ging op mijn rug liggen en legde een hand op mijn buik, waar ergens, diep verscholen, een baby zo groot als een rijstkorrel zat.

‘Goedemorgen kleintje,’ zei ik zachtjes.

‘Volgens mij heeft ze nog geen oren, hoor,’ hoorde ik naast me.

Ik keek en zag dat hij met zijn ogen dicht aan het grinniken was.

‘Dat maakt toch niet uit? Ik heb gehoord dat het goed voor de baby is om ertegen te praten. Omdat je dan een goede band met je kind kunt opbouwen.’

‘Jouw vader heeft ook nooit tegen je moeders buik gepraat toen ze zwanger van je was, en jullie zijn twee handen op één buik, dus dat zal wel meevallen.’

Ik pakte mijn hoofdkussen en sloeg hem op zijn hoofd, waardoor hij heel hard moest lachen. Mijn vader zat toen mijn moeder zwanger was van mij op een zeilboot terwijl hij op wereldreis was en wist pas dat hij mijn vader was toen ik een jaar of vijf was. Maar Noah had gelijk, we hadden een heel goede band en ik was dol op hem.

Noah gooide het kussen op de grond en trok de dekens van me af, waardoor mijn nu nog helemaal platte buik zichtbaar werd. Hij ging met zijn hoofd boven mijn buik hangen en begon te kletsen.

‘Goedemorgen meisje! Heb je lekker geslapen?’

Ik giechelde en hij legde zijn hoofd op mijn buik.

‘Wat zeg je? Heeft mama gisteren die hele bak ijs opgegeten? Dat kan toch niet!’

‘Hoezo meisje? Denk je dat het een meisje is?’ vroeg ik.

‘Ja! Ik weet het wel zeker. Een minilastpakje, net als haar moeder.’

Ik lachte en luisterde naar zijn gebrabbel tegen mijn buik, terwijl ik met mijn hand door zijn haren woelde.

‘Ik ben wel heel erg benieuwd hoe de baby eruitziet. Of het een jongen of meisje is, blond of donker en of ze mijn ogen of die van jou heeft.’

‘Als ze op jou lijkt is het goed,’ grinnikte hij.

Hij sloeg zijn been over me heen en kuste me zachtjes.

‘Al hoop ik niet dat ze zo koppig is als jij, dat trek ik niet.’

Lachend duwde ik hem van me af en liep naar de wc om te plassen. Gapend wachtte ik tot ik klaar was en veegde me af.

Ik wilde het papier net in de wc gooien toen ik ineens iets vreemds zag. Een helderrode streep bloed, in het midden van het papier.

‘Noah!’ gilde ik.

Hij kwam meteen de hoek om gerend en toen hij het papier in mijn hand zag, trok hij wit weg.

‘Noah... ik...’ slikte ik.

‘Ik ga meteen de verloskundige bellen,’ zei hij.

We hadden de week erna pas een afspraak, vlak voor we gingen trouwen, maar konden meteen langskomen. Ze waarschuwde hem wel voor de mogelijkheid dat er nu nog niet zoveel te zien zou zijn, omdat ik nog maar heel kort zwanger was. Ik kleepte me aan, terwijl ik mijn best deed om niet te gaan huilen, maar dat was heel moeilijk. Twee weken lang hadden we op een enorme roze wolk gezweefd. Dat kon toch nu niet ineens voorbij zijn?

Samen zaten we te wachten in de wachtkamer van de verloskundige, waar ook nog een ander stel zat. De vrouw was overduidelijk hoogzwanger, maar dat was niet wat mijn aandacht trok. In haar handen had ze een tijdschrift met daarop een foto van Logan en Anna-Marie.

Huwelijk Logan Marcus in zwaar weer?

Anna-Marie gezien met eigenaar Van Der Boom Vakantiegroep.

Ik rolde met mijn ogen en tikte Noah aan, die de titel las. Hoofdschuddend focuste hij weer op de folder waarin iets uitgelegd werd over de nub-theorie.

De roddels over de broer van Noah werden de laatste tijd steeds lachwekkender. Nu Logan vader was geworden, was

hij onderwerp van een heel nieuw soort roddels. Net na de geboorte van Olivier doken de roddels op dat Logan zijn oude leven miste en niet gelukkig zou zijn. Daarna dook er eens een foto op van hem terwijl hij met zijn buurvrouw stond te kletsen en werd hij beschuldigd van vreemdgaan.

Maar nu Logan zich gedroeg, viel Anna-Marie – die wij meestal Anna noemden – ten prooi aan alle roddels. Nico, de eigenaar van Van der Boom Vakantiegroep, en zij werden vaak samen gezien. Niet omdat ze een relatie hadden, maar omdat Anna's familie veel vastgoed bezat en Nico een paar gebouwen wilde overnemen om er hotels van te maken. Gelukkig konden ze zelf heel hard lachen om alle roddels en waren ze, voor zover wij wisten, heel gelukkig samen.

‘Rosie Vreugdenhil en Noah Marcus?’ vroeg een blonde vrouw die de wachtkamer binnenkwam.

De zwangere vrouw keek meteen op en stootte haar man aan, waarna ze onze kant op keken.

‘Ja, dat zijn wij,’ zei Noah.

‘Goed, loop maar mee,’ zei de vrouw.

Noah liep eerst naar de zwangere vrouw die het artikel over Logan aan het lezen was en grinnikte.

‘Het is allemaal onzin hoor, wat ze over hen schrijven. Ik geloof niet dat er een braver huisvader bestaat dan Logan.’

De vrouw bloosde en legde het tijdschrift snel weg. Noah liep met ons mee naar de behandelkamer en gaf de vrouw een hand.

‘Hoi! Ik ben Elise, jullie verloskundige. Je man vertelde me vanmorgen wat er was gebeurd, dus ik stel voor dat we eerst even gaan kijken... Goed?’

Ik knikte en volgde haar naar de behandeltafel, waar ik op ging liggen. Ik zou een inwendige echo krijgen, waar ik een beetje van schrok, maar goed... Alles voor de baby.

Ze bracht het apparaat in en keek een beetje moeilijk naar het scherm.

‘Eens even kijken, hier is je baarmoeder... Hij is al wat vergroot! Dat is meestal een goed teken.’

Ze toetste een paar knopjes in en tuurde naar het scherm terwijl ze het apparaat bewoog. Ik voelde mijn vingers trillen en was blij dat Noah mijn hand vastpakte, terwijl hij ook naar het scherm keek. Ik zag helemaal niets en kneep mijn lippen op elkaar in een poging niet te gaan huilen. In gedachten verzonken keek ze naar het scherm, alsof ze iets aan het zoeken was wat er niet was. Ik hield het bijna niet meer van de spanning en keek haar hoopvol aan.

Ineens ademde ze opgelucht uit en wees.

‘Kijk, dit hier is jullie baby. Je bent nu ongeveer zes weken zwanger en je ziet al een klein beetje een hartslag.’

Ik tuurde naar het scherm en zag een heel klein knip-
perlichtje.

‘Maar hoe kan het dan dat ik bloed verloor?’

Ze maakte een foto van de baby en haalde het apparaat uit me.

‘Dat kan een heleboel oorzaken hebben. Het kan zijn dat je zwanger was van een tweeling en dat er eentje het niet overleefd heeft. Het kan ook zijn dat je een innestelingsbloeding gehad hebt, dat hebben sommige vrouwen ook. Maar...’

Ze wachtte even en ik keek haar vragend aan.

‘Maar wat?’ zei Noah.

‘Maar het kan ook zo zijn dat het niet goed is met jullie

kindje. Zoals ik al zei, klopt het hartje en ziet het er voor de termijn prima uit. Maar het is te vroeg om er iets over te zeggen. Ik stel voor dat jullie volgende week terugkomen en dat we dan nog een keertje kijken. Is dat een goed idee?’

We knikten en namen afscheid, waarna we weer naar huis gingen. Het bloeden was opgehouden, wat een goed teken zou moeten zijn, maar de onzekerheid bleef. Ik zette een opgewekt masker op naar mijn diploma-uitreiking, waar ik mijn best deed om zo vrolijk mogelijk te zijn, terwijl ik vanbinnen zo ontzettend verdrietig was.

Toen Lou opmerkte dat we na de bruiloft maar eens voor een baby moesten gaan, hield ik het vrolijk doen nog heel even vol, maar daarna sloot ik mezelf huilend op in de auto, tot ik me iets beter voelde.

Was het maar vast een week later, dan zouden we eindelijk weten waar we aan toe waren.

3

De hele week na de diploma-uitreiking stond in het teken van de bruiloft. Hoewel mijn nu helemaal niet naar een feest stond, was ik blij met alle afleiding en had ik er ontzettend veel zin in. Toen Noah me drie jaar geleden ten huwelijk vroeg, hadden we nog geen idee wanneer en waar we wilden trouwen. We bekeken een heleboel opties, maar hadden niet echt de tijd om samen iets uit te werken. Voor we het wisten, waren er bijna drie jaar voorbij en waren we nog steeds niet getrouwd. Op een avond zaten we bij elkaar een programma over grote bruiloften te kijken toen Noah ineens mijn hand vastpakte.

‘Ik heb eens zitten denken, wat nou als we je ouders vragen of we de bruiloft in hun tuin mogen vieren? Ze hebben een prachtig huis, met een enorme tuin en achter hun tuin is het strand. We kunnen de ceremonie op het strand doen en dan het feest in hun tuin.’

Verbaasd keek ik hem aan.

‘Weet je het zeker? Ik dacht dat jij een enorme bruiloft wilde.’

‘Haha, ja... Ik weet het zeker. Ik twijfel er al een tijdje over, maar door dit programma weet ik wat ik wil. Een

kleine bruiloft met alleen de mensen die voor ons belangrijk zijn lijkt me veel leuker.'

'Maar onze collega's dan? Ik denk niet dat ze het leuk vinden als ze niet uitgenodigd worden.'

'Laat ze lekker, we geven wel een borrel als we terugkomen van huwelijksreis of zo.'

En zo deden we het. Binnen een paar maanden regelden we de bruiloft en hoewel die kleiner was dan ik van tevoren had verwacht, vond ik dat in die week voor de bruiloft juist heel erg fijn. Ik had al genoeg aan mijn hoofd en wist dat ik helemaal gek zou worden als er meer dan honderd mensen zouden komen. We hadden nu iets minder dan de helft en dat was voor ons perfect. Alleen de mensen die heel erg belangrijk voor ons waren, kwamen op de bruiloft.

Hoewel het wat kleiner was, betekende dat niet dat het weinig werk was. Mijn moeder en Lou namen veel dingen van me over en Anna hielp enorm met de planning, maar er was nog zoveel te doen en in die paar dagen voor de grote dag werd ik helemaal gek van de spanning. Niet alleen om de bruiloft maar ook om de baby.

Ik had gelukkig geen bloed meer verloren en begon me nu elke ochtend wat misselijk te voelen, dus ik hoopte maar dat dat goede tekenen zouden zijn.

'Ben je al klaar Rosie?' vroeg Noah vanuit de woonkamer.

Ik liep rondjes door de slaapkamer en de badkamer omdat ik iets niet kon vinden, maar inmiddels wist ik al niet eens meer wat ik zocht. Het heen en weer lopen was alleen nog maar een afleiding van mijn zenuwen.

'Rosie?' vroeg hij nogmaals.

Ik liet mezelf op bed vallen en voelde de tranen in mijn ogen branden.

‘Roos?’ Noah kwam onze slaapkamer binnen en ging naast me zitten.

‘Rosie... Hé? Wat is er nou liefje?’

‘Ik ben zo bang dat het niet goed zit...’

Hij legde een arm om mijn schouders en trok me naar zich toe.

‘Ik ook, maar het komt goed... Echt. Wat de uitslag ook is.’

‘Maar we waren zo gelukkig met de baby... Wat nou als de baby er niet meer is?’

‘Dan zijn we weer met zijn tweetjes en dan zijn we nog steeds heel gelukkig. Ooit, als we er beiden klaar voor zijn, kunnen we dan opnieuw proberen een kindje te maken... Goed?’

Ik knikte en hij pakte mijn hand vast, waaraan hij me omhoogtrok.

Bij de verloskundige waren we de enige in de wachtkamer en we waren al snel aan de beurt.

‘Hé! Hoe gaat het met jullie? Nog één dag, hè?’ vroeg Elise terwijl ze ons meteen naar de echoruimte bracht. Ik knikte en ging liggen, terwijl ze het apparaat meteen aanzette.

‘Oké, als het goed is ben je nu zeven weken zwanger. Ik ga het eerst even met het uitwendige apparaat proberen en als ik het niet kan zien, dan pak ik dat andere erbij, goed?’

Ik knikte en deed mijn broek los en mijn shirt omhoog, terwijl mijn hart bijna uit mijn borstkas klopte van de spanning.

Ze spoot wat koude gel op mijn buik en zette de doppler erop, en meteen kwam er iets in beeld.

‘Kijk! Dat is jullie baby!’ zei ze enthousiast.

Wat er in mijn buik zat, was een heel stuk groter dan vorige week en het hartje klopte heel snel. Ik keek naar Noah, die een enorme lach op zijn gezicht kreeg, en pakte zijn hand vast.

‘Het ziet er supergoed uit hoor! Ik meet de baby even snel na, maar zo te zien is alles heel erg goed.’

Opgelucht keek ik naar het scherm, waar het kleine knipperlichtje keihard tekeer bleef gaan, en ik voelde meteen alle spanning van me afglijden. Het zou helemaal goed komen met onze baby!

Ze keek nog even en mat wat dingen op. ‘Je bent nu zeven weken en je baby doet het heel goed. Ik zie een mooie hartslag en de baby is precies groot genoeg voor deze termijn. Over vijf weekjes heb je de termijnecho, dan kun je iets beter kijken naar de grootte.’

‘Dus over vijf weken hebben we weer een afspraak?’ Zei Noah.

‘Ja, als er iets is, of jullie twijfelen of het allemaal goed gaat, mag je altijd bellen. Dan kan ik zo een echo maken om te kijken hoe jullie kindje het doet.’

Bij de woorden ‘jullie kindje’ kreeg ik het helemaal warm vanbinnen. Ik was echt zwanger, het ging goed met de baby en we konden eindelijk gaan genieten.

Maar eerst gingen we trouwen, en daar keek ik verschrikkelijk naar uit!